

Για την Αναστασία Μαργέτη

ΕΠΟΠΤΕΙΑ

Πρόσωπα

<https://epopteia.gr/4038/gia-tin-anastasia-margeti/>

Μου αρέσει το απόγευμα να κάθομαι στο μπαλκόνι μου, μ'ένα ποτήρι κρασί παρέα, και να διαβάζω ποίηση. Αποσπώμαι από τις μελέτες και αφήνομαι ελεύθερος ν' ακολουθήσω την ψυχή ενός άλλου προσώπου. Δεν κάνω κριτική. Αφήνομαι. Ούτε ο ενθουσιασμός ούτε η επίπληξη έχουν θέση. Καμιά φορά, αναρωτιέμαι διαβάζοντας: τι θέλει, στ' αλήθεια όμως, τι θέλει;

Διαβάζοντας τα ποιήματα της Αναστασίας Μαργέτη ένιωσα αμέσως ότι οι στίχοι της προχωρούν με τα λουριά σφιγμένα. Όχι μόνο για να μη πέσουν σε φλυαρία, αλλά για να ανοίγεται το βάθος του λόγου. Κάθε λέξη έχει το δικό της ταξίδι. Είναι από μόνη της στίχος. Δεν σε οδηγεί εκεί που η Μαργέτη θέλει, αλλά εκεί που εσύ θέλεις, εκεί που η δική σου συνείδηση μπορεί να πάει

διαβάζοντάς την.

Φιλοσοφεί η Μαργέτη; Ναι, αν με αυτή τη φράση εννοούμε όχι ιδέες και έννοιες αλλά μια άγρια κόντρα με αυτό που η ζωή θέλει να δεχθούμε ως πραγματικό, ως έτσι. Γι αυτό η Αναστασία Μαργέτη ίσως περάσει μπρος σας απαρατήρητη. Και δεν θα είναι αυτή που θάχει χάσει.

Όταν έκλεισα τις συλλογές της εκείνο το απόγευμα, αισθάνθηκα ότι είχα νιώσει τον ορίζοντα πολλών δεδομένων εντελώς διαφορετικά.